

Justiční vražda odsouzená celým demokratickým světem.

Krajské velitelství státní bezpečnosti, 20. duben 1950. Do protokolu Milada Horáková uvádí:

JUDr. Milada Horáková

JUDr. Milada Horáková, narozená 25. 12. 1901 v Praze, bytem v Praze XVI, Zappova ulice č. 3. Jsem dcerou obchodního zaměstnance bývalé tužkárny. Pocházím ze „čtyř dětí.“ Obecnou školu jsem navštěvovala na Královských Vinohradech a rovněž tam jsem absolvovala celé gymnázium. Maturovala jsem v roce 1921. Poté jsem studovala práva na Karlově universitě a v roce 1926 jsem byla promována na doktora práv. Po ukončení studií jsem byla přijata jako konceptní čekatel k magistrátu hlavního města Prahy, kde jsem působila až do roku 1939. V roce 1929 jsem vstoupila do strany národně socialistické proto, že mi vyhovoval její národní a socialistický program. Další důvod byl ten, že v této straně bylo organizováno několik osobností, s nimiž jsem byla ve spolupráci, jako např. dr. Eduard Beneš, dr. Petr Zenkl, F. F. Plamínková a jiní.

Ve straně jsem pracovala v právní komisi. Jiné funkce jsem neměla. Dále jsem byla činná v Ženské národní radě jako jednatelka. Mimo to jsem byla v řadě jiných sociálních spolků, kde jsem zastávala různé funkce ve vedení. Mimo spolky sociální, právní a ženské jsem nebyla nikde činná .

V roce 1939 jsem byla propuštěna ze služeb magistrátu a pracovala jsem pouze v domácnosti až do 2. 8. 1940, kdy jsem byla zatčena gestapem a vězněna až do 20. 6. 1945. V tehdejší odboji jsem spolupracovala např. s prof. Peškou, Vladimírem Krajínou, ing. Jankovcem, dr. Bondym, prof. Fišerem atd. Po návratu z vězení jsem nastoupila zpět k magistrátu hlavního města Prahy do oddělení sociálního.

Strana národně socialistická, jejíž příslušnici jsem byla, mi po revoluci 1945 nabízela určité funkce, které jsem prozatím nechtěla přijmout. Po rozhovoru se zesnulým prezidentem dr. Edvardem Benešem, který mi vysvětlil, že je třeba, abych se v tomto novém období socializující demokracie zúčastnila politické práce mezi novými politicky činnými lidmi, jsem přijala funkci poslance v PNS. Ve straně jsem byla členem ústředního výkonného výboru, ústředí žen a předsedkyní zahraniční komise strany .

Dále jsem byla předsedkyní Rady československých žen, místopředsedkyní SOPVP. , v předsednictvu Svazu přátel SSSR a ve výborech jiných sociálních spolků. Tyto funkce jsem vykonávala až do února 1948, kdy jsem v nesouhlasu s únorovými událostmi složila poslanecký mandát a byla jsem postupně ze všech dalších funkcí vyakčena rozhodnutím Akčního výboru.

Dne 1. června 1948 jsem byla povolána zpět do služeb magistrátu hlavního města Prahy, kde jsem pracovala až do doby mého zatčení (27. září 1949) v oddělení školství umění a vědy.

Vyslýchaná: Dr. Horáková, číslo složky 509
Vyslýchající: Podpis nečitelný

31. května 1950 začal v Praze na Pankráci proces s Miladou Horákovou a spol., s „Vedením záškodnického spiknutí proti republice.“ Třináct osob bylo obžalováno z nejtěžších zločinů – velezrady, vyzvědačství, hlavní obžalovanou byla žena. Tento soudní proces byl sledován doslova po celém demokratickém světě. Bývalá poslankyně ústavodárného Národního shromáždění JUDr. Milada Horáková, Františka Zemínová a Antonie Kleinerová byly obžalovány z příprav protistátního spiknutí – vyzvědačství a velezrady.

Kalandra Závíš

Před senátem Státního soudu stanuli ještě novinář Závíš Kalandra, úředník, dr. Josef Nestával, člen Národní socialistické strany, národohospodář a továrník dr. Jiří Hejda, nakladatel František Přeučil, štábní strážmistr Jan Buchal, JUDr. Oldřich Pecl, bývalý ústřední tajemník sociální demokracie staříčský Dunder, dr. Bedřich Hostička, funkcionář lidové strany, dr. Jiří Křížek a dr. Zdeněk Peška.

Pouhý pohled na seznam obžalovaných nenechal nikoho na pochybách, že jde o záměrné očernění a zneuctění bývalých funkcionářů nekomunistických stran, které v minulosti komunistické straně tvrdě konkurovaly; tito bývalí čelní představitelé oněch stran by se nikdy nesnížili k patolízalskému posluhování moskevskému despotovi.

Dva z nich, Závíš Kalandra a dr. Oldřich Pecl, byli před válkou dokonce členy komunistické strany, avšak časem nesouhlasili s její politikou a ostře kritizovali Stalina a jeho českého „lokaje“ Klementa Gottwalda a z řad komunistické strany vystoupili.

Jakým způsobem je nutili k doznání není zde třeba dopodrobna vykreslovat, stačí si připomenout jména vyšetřovatelů StB Václava Peška (zkopal v pankrácké věznici plk. gšt. Karla Lukase tak, že druhý den 19. května 1949, ve své cele zemřel), Milana Moučky, Ročka, ale zejména toho, kdo na jejich „vyšetřování“ dohlížel a ještě vyšetřovatele povzbuzoval: Karla Švába. Ani o jednom z nich žádný z politických vězňů nemůže říci nic slušného. Dnes víme, že v zákulisí celého vyšetřování byli sovětští poradci, kteří práci vyšetřovatelů řídili a usměrňovali výslechy obžalovaných.

Rodinní příslušníci se do soudní síně dostavit nesměli, zato tu bylo auditorium sestavené z vybraných továrních kolektivů a závodů. Celý proces osobně řídil náměstek ministra spravedlnosti Glos. Nenávidnými výpady proti obžalovaným se vyznamenávali prokurátoři dr. Juraj Vieska a dr. Josef Urválek i prokurátorka z lidu Ludmila Brožová. Předseda pětičlenného senátu dr. Karel Trudák a ostatní jeho členové poslušně hráli předepsané role. Z připraveného scénáře několikrát vybočil Přeučil, Buchal, Kleinerová a zejména Milada Horáková. Zřejmě ji nedokázali tak zmanipulovat; snad to byly její zkušenosti z nacistického vězení i její velká vnitřní síla a hluboké náboženské přesvědčení, které jí bylo oporou v tomto otřesném divadle. Svého obhájce Dr. Václava Martina uváděla v zoufalství. Později tvrdil, že se nehájila, že se snažila na sebe vzít víc než ji určovali sami vyšetřovatelé. Snad tak činila proto, aby druhým ulehčila. Snad se tak projevovalo její poválečné přesvědčení, když se jí podařilo přežít nacistické vězení, že život jí byl darován, že je ochotná kdykoliv jej obětovat. Zřejmě se domnívala, i to je nutné vzít v potaz, že s ní jako s ženou budou jednat ohleduplněji.

Po třetím dnu se objevil v procesu nový činitel: vyprovokovaná davová hysterie. V soudní síni se objevily koše rezolucí, provolání a žádostí, které lačnily po krvi, které žádaly, aby hlavy čelných představitelů „záškodnického centra“ padly. Demagogická kampaň vedená komunistickou stranou nesla ovoce. Na závodech se konaly schůze rozhněvaného lidu, který žádal trest nejvyšší. Sekretariát komunistického ústředí poslal na nižší stranické složky demagogické pokyny, jak je třeba tohoto procesu využít v zájmu strany. Soud obdržel 6300 rezolucí, které vyslovovaly jediný požadavek: krev, krev, krev.

Rozhlas o obviněných hovořil jako o nejhorších zločincích a překonával se v nadávkách vůči nim.

V závěrečně řeči dr. Horáková prohlásila: „...trvám na svém přesvědčení, a to proto, že jsem se opírala o stanovisko a informace osob, které mi byly autoritou, a to v první řadě o oba presidenty československé republiky, T. G. Masaryka a dr. Edvarda Beneše, kteří na mne působili během celého mého života.

Bylo to 8. června 1950, kdy byly vyhlášeny rozsudky. Ortel smrti byl vysloven nad Janem Buchalem, dr. Oldřichem Pelcem, Závíšem Kalandrou. Dr. Milada Horáková byla rovněž odsouzena k trestu smrti.

Gotwald bez zaváhání rozsudky smrti potvrdil, až na případ Milady Horákové. Svět se ozval na záchranu M. Horákové. Mezi těmi, kteří se snažili jí pomoci nechyběl ani Albert Einstein, Bertrand Russel, Winston Churchill, kardinál Griffin a mnozí další. Avšak Gotwald trest smrti nad Miladou Horákovou podepsal. Bylo to 24. června 1950.

Dr. Josef Nestával, dr. Jiří Hejda, František Přeučil, Antonie Kleinerová – všichni dostali trest těžkého žaláře na doživotí. Dr. Bedřich Hostička, byl potrestán 28 roky, dr. Zdeněk Peška 25 roky, dr. Jiří Křížek 25 roky, Františka Zemínová 20 roky a Vojtěch Dundr 15 roky.

O případě, organizování a propagačním využití procesu s dr. Horákovou a spol. a 35 dílčích procesech pojednává spis, který byl vypracován v oddělení pro lidovou správu sekretariátu UV KSČ 23. listopadu 1950. Byl adresován Rudolfu Slánskému (čís. jednací VIII /1-T 243/50/ Dr. B.). Konstatuje, že proces byl připravován a organizován v nejužší spolupráci s bezpečnostními orgány a s Ústředním sekretariátem. Koncepti žaloby a směrnice pro politické využití procesu schválil s. Gustav Bareš. Zásadní kontrolu propagačního využití

prováděl s. Jiří Hendrych. Po technické a obsahové stránce se stal důležitou školou pro případnou organizaci dalších procesů.

V souvislosti s procesem Horákové proběhlo 35 dílčích procesů. Celkem bylo zažalováno 7639 osob a bylo vyneseno 10 rozsudků smrti, 48 trestů na doživotí a další tresty ve výměře 350 let. Peněžité tresty činily 12.135.000 Kč. U všech odsouzených byla vyslovena konfiskace celého majetku. Kopie uložena v Ústředním archivu KPV Praha.

Krátce po procesu s dr. Miladou Horákovou a spol. následovaly další procesy s členy a funkcionáři strany národně socialistické. Hned 1. července 1950 proběhl v Praze soud s Josefem Čuperou; prokurátorka byla známá dr. Ludmila Brožová a předsedou senátu dr. Vojtěch Rudý. Druhý senát Státního soudu za předsednictví dr. Matouška soudil ve stejný den jinou skupinu národních socialistů – ing. Klímu a spol. Třetí skupinou před státním soudem byla organizace dr. Mátl a dr. Ludvíka Pinkase, kterou soudil senát dr. Kruka.

Na podzim roku 1949 se začali do Prahy sjíždět Gottwaldem pozvaní sověští poradci z KGB, neboť dosud se většina obžalovaných a odsouzených „nepřiznávala“, což se do scénáře komunistů na ministerstvu vnitra vůbec nehodilo. Reicinovi muži z 5. oddělení byli krutí, suroví, bezohlední násilníci a „vyšetřovatelé“ StB Jndřicha Veselého si s nimi v ničem nezadali. Dosud si však neosvojili nelidský způsob týrání podle sovětského vzoru, při němž se lidské charaktery i bezmezná statečnost lámaly většinou použitím halucinogenů.

Lidové noviny z 3. srpna 1949 doslova instruovaly veřejnost k hromadnému udávání.

„Je třeba znovu a znovu našim lidem připomínat, že ostražitost je záležitostí všech věrných občanů republiky, a nikoliv jen úředních orgánů. Mnohému lze zabránit upozorněním. Dělník, který se ohradil proti tomu, když ho chtěli použít jako nástroje svého spiknutí věděl, na které straně je jeho zájem, ale považoval udání za něco nečestného... Hájit lidovou demokracii nemá nic společného s udavačstvím, které jsme odsuzovali za doby nesvobody. Je čestné a nejvyšší spravedlivé hlásit jakoukoliv vědomost o protistátních činech. „Jen s bdělostí obhájců velké věci socialismu lze ušetřit naše úsilí velkých škod...“

Komunisté se stejně jako nacisté ze všech sil snažili povýšit udavačství a donašečství na čestnou povinnost, kterou projevuje každý občan své nadšení a svůj postoj k jejich komunistickému či nacistickému režimu. Základní mravnostní hodnoty označovali za zločiny, a skutečné zločiny povýšili na hrdinství. Morálka a mravnost se působením jejich ideologie a způsobem jednání začaly vytrácet ze společenského života. Čestní lidé se uzavírali do sebe a udavači stoupali na „společenském“ žebříčku komunistické hierarchie nezadržitelně vzhůru, dekorováni podle počtu udání.

Katolická církev - nepřítel číslo 1

Dva dny po únorovém puči zakázali komunisté vydávání většiny českých a slovenských katolických periodik. Do církevních záležitostí začali svévolně zasahovat, aniž vyčkali příkazů shora, místní funkcionáři. Téměř ze všech okresů přicházely zvěsti o šikanování a perzekuci kněží a církevních institucí. „Půda patří tomu, kdo na ní pracuje“ byl další podvod, kterým se komunisté chtěli zmocnit výnosných církevních statků a okrást úspěšně hospodařící rolníky. V krátké době po únoru 1948 přišla církev o sto osm zemědělských statků, někdy i velkostatků, o průměrné výměře 2.468 hektarů. Jen majetek olomouckého arcibiskupství měl rozlohu 34.000 hektarů a majetek Strahovského kláštera premonstrátů měřil 15.000 hektarů. Proticírkevní politika a kolektivizace zemědělství byly dva

**Generální prokuratura
České republiky**

VII Pz 359/90

V Praze dne 29. června 1990

**Generální prokurátor
České republiky rozhodl
v trestní věci JUDr.
Milady Horákové a spol.
takto:**

Podle ustanovení § 172 odst. 1 písm. a) tr.ř. se zastavuje trestní stíhání obviněných proto, že je nepochybné, že se nestaly skutky, pro které se trestní stíhání vedlo.

Generální prokurátor ČR.
v zast.: JUDr. Jiří Bukvář